

ler tale pænt om diktaturstater. Det er da ikke vås. Det er jo det store spørgsmål, for den kolde krig indebar jo bl.a. en kamp om offentligheden og den offentlige mening. Og man arbejdede yderst bevidst på, det ved vi i dag, fra Moskva-regimet at bearbejde den offentlige mening, at få nogen, ja, f.eks. til at fremme fredsprocessen, så den gik ud på, at man ensidigt skulle fjerne atomvåben og våben i Vest, men ikke i Øst.

Men når en intelligent mand, som jeg opfatter Ebbe Kløvedal Reich som, i 1970'erne talte fascineret og pænt om Maos Kina, så synes jeg nok, det kræver en eller anden forklaring. Og jeg venter at få i de mange oplysninger, der kommer fra disse kommissioner, svaret på det.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jamen hvis man læser kommissoriet fra PET-kommissionen, og hvis man læser opdraget til DUPI om den redegørelse, der skal foretages, så er det altså ikke det, der ligger i opgaven. Det svar er jo et psykologisk, antropologisk studium. Man diskuterer jo stadig væk, hvordan intelligente mennesker i 1930'erne kunne være fascineret af totalitære styrer på det tidspunkt. Der er ikke kommet noget svar på: Hvordan kan sådan noget ske?

(Kort bemærkning).

Frank Dahlgaard (UP):

Jo, det ligger faktisk i kommissorierne for begge udvalg eller kommissioner. De har jo begge to et historisk aspekt inde. Også PET-kommissionen skal se på det historiske forløb, de historiske beghenheder. Og ved en beskrivelse af det er det helt centralt i den beskrivelse at kunne få en eller anden forståelse for, hvordan en lang række personer, som virkelig må anses at have noget mellem ørerne, alligevel kunne gå hen og tale så pænt om så frygtelige regimer som Sovjetunionen og som Maokina f.eks.

Så det er noget, som man må forvente kommer i disse to rapporter, og det er bl.a. det, som skal sikres ved denne debat i dag.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Altså jeg må sige til hr. Frank Dahlgaard, at der ikke står nogen steder i kommissorierne, at de pågældende personer skal have noget mellem ørerne. Der står, at de skal være danske statsborgere – punktum.

Anden næstformand (Henning Grove):

Hr. Keld Albrechtsen som ordfører.

Keld Albrechtsen (EL):

Man kan jo sige, at hr. Frank Dahlgaard ikke havde en så heldig hånd med formuleringen af selve spørgsmålet til denne her forespørgsel. Det blev fastslået allerede af hr. Melchior ved debattens start.

Man kan stille spørgsmålet: Hvad er egentlig den dybere mening med hr. Frank Dahlgaards felttog? Hvis det er et spørgsmål om, at der skulle iværksættes politimæssige undersøgelser, fordi man havde en mistanke om, at der var nogle, der havde brudt loven, så er sådanne undersøgelser i gang. De foretages af politiet, og de kan – hvis der er materiale, der viser det – måske føre til tiltaler. Så den sag berettiger jo ikke til, at man i dag rejser en forespørgselsdebat, og slet ikke til, at man bruger ord som kollaboratør og sådan nogle ting, som også hr. Melchior var inde på.

Man må altså stille sig selv spørgsmålet: Hvad kan ydermere være motivet til, at hr. Frank Dahlgaard, hr. Jens Hald Madsen osv. bruger debatten som anledning til at genoplive hele den kolde krigs lejrtenkning, dette forsøg på at låse alle ideer i verden fast i to ideologiske systemer, som to supermagter, der stod over for hinanden, brugte som det gyselige spejlbillede af hinanden?

Hvad er egentlig meningen med at fremføre dette forsøg på at genoplive den kolde krigs fjendebilleder? Ja, meningen er selvfølgelig den meget enkle, som også slap ud i hr. Jens Hald Madsens indlæg, at man jo nødig skulle komme i den situation, at socialismen igen bliver et almindeligt diskussionsemne, at der igen opstår en drøm om et alternativ til den kapitalistiske markedsøkonomi. Det er det, man frygter. Det er det, den borgerlige lejr frygter mere end alt andet.

Det er også derfor, man hadefuldt kaster sig over en bevægelse som ATTAC f.eks., for man ved jo udmærket, at kapitalismen ikke er i stand til at løse verdens problemer. Kapitalismen producerer i øjeblikket ulighed og miljøødelæggelser, der fører os frem mod katastrofer. Man ønsker ikke, at der skal komme en debat f.eks. blandt ungdommen om, hvilke alternativer der rent faktisk er til denne kapitalistiske markedsøkonomi.

Det var jo en debat, som også var en del af den kolde krig, og vi var nogle, der rent faktisk